

Relacions laborals

La flexiseguretat: protecció a l'aturat a canvi de compromís

- Dinamarca ✓
- Àustria ✓
- França ✗

Des de molts punts de vista, els models més atractius de relacions laborals són els dels països germànics i nòrdics, perquè proporcionen seguretat a l'aturat i flexibilitat a l'empresari. Sovint se'ls identifica amb el terme danès de *flexiseguretat*. Les polítiques de formació i orientació a l'aturat són molt actives; d'altra banda, l'aturat està obligat a formar-se i a acceptar les ofertes laborals disponibles. Des del punt de vista de l'empresa, l'acomiadament no és el mecanisme principal per aconseguir l'adaptació de la producció a la demanda, sinó la flexibilitat del nombre d'hores treballades.

La flexiseguretat respon a la necessitat d'una estructura productiva basada en llocs de treball qualificats. L'empresa ha invertit en el treballador i no li interessa perdre'l si creu que més endavant el tornarà a necessitar. L'estabilitat de les relacions empresa-treballador estimula, a la vegada, la formació permanent en el lloc de treball, explica Miquel Puig.

L'antimodel, entès en termes de rigidesa, seria França, on l'agilitat per intro-

FRANCESC MELCION

duir canvis a l'empresa és encara molt limitada, tal com explica el professor de la Universitat Pompeu Fabra José García Montalvo. El model espanyol, que és el que regeix a Catalunya, és també un antimodel, sentència Puig: "Les polítiques actives estan mal dotades i es duen a terme sense entusiasme (sovint semblen mecanismes per finançar els organitzadors dels cursos), s'exigeix molt poc a l'aturat, i les patronals i els seus corifeus identifiquen flexibilitat amb acomiadament barat i ràpid, cosa que respon a una economia de baixa qualificació i baix valor afegit i, a la vegada, l'estimula". E.F.

Política fiscal

Acabar amb els impostos alts i la recaptació baixa

- Holanda ✓
- Suècia ✓
- Bulgària ✗

Escollir model fiscal és una de les decisions més transcendents que ha de prendre qualsevol estat, ja que influeix de manera determinant en les polítiques que aplicarà. L'administració ha de trobar un equilibri molt difícil: ha de tenir impostos prou alts per mantenir l'estat del benestar, però també prou baixos per ser un país atractiu, estimular la creació d'empreses i l'atracció d'inversions. El que segur que no pot fer és tenir els impostos alts (cosa que allunya les inversions) i al mateix temps recaptar poc (perquè dificulta el manteniment de les polítiques socials). Això és exactament el que passa ara a Espanya, que té uns impostos objectivament elevats, però una de les recaptacions més baixes de tot Europa. El govern espanyol és el 20è país d'Europa en recaptació d'impostos en relació amb les dimensions de la seva economia. I això malgrat que els tres grans impostos (IRPF, impost de societats i IVA) estan per sobre de la mitjana. En el cas de l'IRPF, Catalunya té el segon més elevat del món. Veient les dades, sembla evident

que la Hisenda d'Espanya no ha estat capaç de tenir el frau sota control.

Catalunya ha de decidir si vol tenir impostos alts (i per tant una cobertura social més àmplia) o impostos més baixos (i menys cobertura social). El model del primer cas és Suècia i, per al segon cas, un exemple pot ser Holanda. Aquest últim país no té uns impostos radicalment baixos com els de Bulgària, però Holanda té unes taxes una mica inferiors a les d'Espanya i, proporcionalment, recapta més. És el novè país d'Europa en recaptació (sempre amb relació a les dimensions de la seva economia) i se situa al nivell d'Alemanya i de la mitjana europea.

Els errors de la fiscalitat espanyola potser responen a la seva curta trajectòria, ja que els impostos a l'Estat tot just es van implantar fa poques dècades. Però la futura Hisenda catalana –que tot just està a les beceroles– té l'oportunitat històrica de corregir aquests errors.

ÀLEX FONT MANTÉ

XAVIER BERTAL